

Sygn. akt III KK 341/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Edyta Demiańczuk-Komoń

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Andrzeja Pogorzelskiego,
w sprawie M. W.

oskarżonego z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 2 lipca 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w E.

od wyroku Sądu Okręgowego w E.

z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w E.

z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt VIII K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w E. do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w E., wyrokiem z dnia 14 września 2017 r., sygn. akt VIII K (...), uznał M. W. za winnego tego, że:

„od dnia 1 czerwca 2015 r. do dnia 17 czerwca 2015 r. w E. w lokalu P. przy ul. L., jako prezes H. sp. z o.o. w O. urządzał gry losowe na automatach do gry, opisanych szczegółowo w wyroku, wbrew przepisowi art. 6 ust. 1 ww. ustawy o grach hazardowych, tj. w szczególności bez wymaganej koncesji”,

tj. popełnienia występku z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za ten czyn na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 150 zł. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. Sąd orzekł na rzecz Skarbu Państwa przepadek dowodów rzeczowych w postaci zatrzymanych automatów do gry oraz zatrzymanych w nich środków pieniężnych. Wyrokiem tym uznano za winnego popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. jeszcze jednego oskarżonego.

Apelację od tego orzeczenia wniósł oskarżony M. W. wskazując między innymi na wystąpienie w sprawie bezzwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k.

Sąd Okręgowy w E., wyrokiem z dnia 15 lutego 2018 r., sygn. akt VI Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok wobec M. W. w ten sposób, że uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie karne w zakresie czynu M. W. W pozostałym zakresie, w odniesieniu do drugiego oskarżonego, wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Rejonowej w E., który zaskarżając go w całości na niekorzyść M. W., zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. polegające na błędnym przyjęciu, iż zaistniała ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż oskarżony M. W. został wcześniej prawomocnie skazany za czyn, będący elementem czynu ciągłego przypisanego mu prawomocnymi wyrokami: Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...)/16 oraz Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II K (...)/16, w sytuacji gdy oskarżony nie został prawomocnie skazany w warunkach określonych w art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107

§ 1 k.k.s., z uwagi na przyjęcie tego samego zamiaru, lecz z uwagi na przyjęcie wykorzystania takiej samej sposobności, a tym samym nie było przeszkody prawnej do orzekania w przedmiocie odpowiedzialności karnej skarbowej oskarżonego, za czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia;

2. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s., polegające na uznaniu, iż art. 6 § 2 k.k.s. obejmuje swą treścią normatywną i znajduje zastosowanie do przestępstw trwałych - wieloczynowych, do których należą czyny zabronione spenalizowane w art. 107 § 1 k.k.s.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w E., wobec M. W. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna.

Orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy w E. z naruszeniem art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji uznający M. W. za winnego popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci powagi rzeczy osądzonej. Sąd odwoławczy uznał, że stan ten wytworzył się w sytuacji, gdy czyn zarzucany oskarżonemu w niniejszym postępowaniu mieścił się chronologicznie w dacie popełnienia czynów ciągłych kwalifikowanych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które M. W. został skazany prawomocnymi wyrokami Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...)/16 oraz Sądu Rejonowego w B. z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt II K (...)/16 i charakteryzował się identycznym sposobem działania sprawcy przy wykorzystaniu takiej samej sposobności w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s. Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że czyn będący przedmiotem tej sprawy, stanowił od strony normatywnej element osądzanego już czynu ciągłego.

Należy zauważyć, że wprawdzie w kasacji podniesiono zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ale jej uzasadnienie w istocie określa jako uchybienie Sądu odwoławczego (art. 526 § 1 k.p.k.) wyłącznie przyjęcie jako prawidłowej konstrukcji

tożsamości obecnie przypisanego w wyroku Sądu I instancji czynu z art. 107 § 1 k.k.s. z przestępstwami skarbowymi określonymi w formule czynów ciągłych z art. 6 § 2 k.k.s. w wyżej przytoczonych wyrokach. O zasadności kasacji zadecydowało więc skuteczne zakwestionowanie przez prokuratora poglądu prawnego Sądu odwoławczego, który doprowadził do uchylenia wyroku I instancji i umorzenia postępowania, tak jak to wcześniej wskazano.

Odnosząc się natomiast do zarzutów podnoszonych w kasacji związanych bezpośrednio z tym zagadnieniem podkreślić należy, że Sąd Najwyższy, w niniejszym składzie, w pełni podziela stanowisko wyrażone przez skarżącego, jak też akceptuje szerokie rozważania prawne związane z granicami tożsamości czynu oraz pogląd wyrażony w wyroku z 19 września 2018 r., V KK (...)/18, a utrwalony późniejszymi judykataми. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna, podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno - skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów” (OSNKW 2018, z. 10, poz. 71 oraz wyroki SN: z dnia 15 listopada 2018 r., V KK 278/18, LEX nr 2591510; z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 399/18, LEX nr 2591591).

Z tych względów, wobec rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść wyroku, konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, który rozpoznając apelację M. W. weźmie pod uwagę powyżej wyrażony pogląd prawny.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.